

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

ברכה אישית

הרב אהרן אליעזר צייטלין

כמה שעות פנויות, כדי להתכונן כדבעי, ואחר כך כדי לכתוב כראוי את הדו"ח. אחר כך צריך להחליט מה לכתוב קודם, מה ראוי לאזכור, ואת מה נכון להשמיט. כמובן, השתמשנו במכונת כתיבה - באותם ימים לא היו לנו מחשבים.

בשנת תש"מ (1980) היה חודש אדר חודש קדחתני במיוחד, עמוס בשפע של פעילויות. והנה לפתע כבר מצאנו את עצמנו בחודש ניסן, ונזכרתי שטרם כתבתי דו"ח על חודש אדר. היה כל כך הרבה על מה לדווח: חגיגות פורים, הכנות לפסח, ומגוון מבצעים של הפצת היהדות.

הימים חלפו במהירות ועוד לפני ששמתי לב, כבר כמעט י"א בניסן, תאריך יום הולדתו של הרבי - ועדיין לא כתבתי את הדו"ח.

"זהו זה!", אמרתי לעצמי. "מה שלא יהיה, הערב אני כותב את הדו"ח הזה". באותו לילה ישבתי וכתבתי, וכתבתי. כאשר סיימתי, השעה הייתה שלוש לפנות בוקר; הספקתי למלא שמונה דפים.

חשתי התרוממות רוח. היו בדו"ח הזה כל כך הרבה דברים טובים. כל כך הרבה פעולות נעשו בתחום הפצת היהדות, ובנוסף לכך עוד כמה וכמה דברים שנעשו במיוחד לכבוד יום הולדתו של הרבי. הייתי בטוח שכל זה יגרום לרבי נחת רוח מרובה.

אך אז חשבתי לעצמי - "אני לא יכול הרי לסיים את המכתב סתם כך. אני חייב לחתום אותו כראוי, בצירוף ברכה לרבי לרגל יום הולדתו!"

כעת, כאן ניצבתי בפני בעיה. לפי הבנתי באותה עת, תלמיד ישיבה לא מברך את הרבי - הוא מבקש מהרבי ברכה! מפעם לפעם, בהזדמנויות מיוחדות, היה נעמד

«

בשנת תשל"ו (1976) הייתי תלמיד ישיבה, ונשלחתי יחד עם קבוצה מחבריי מארצות הברית בשליחותו של הרבי לארץ ישראל, לעיר צפת. בנוסף לתכנית הלימודים המלאה במסגרת הישיבה, היינו מעורבים גם במגוון פעילויות ותכניות להפצת יהדות בכל רחבי העיר, ביניהן הפעלת תכנית לגני הילדים וכן מסירת שיעורי תורה.

בכמה הזדמנויות ביקש הרבי מחסידיו שידווחו לו מידי חודש - רצוי בתחילתו של כל חודש, בראש חודש - על הפעולות שעשו בתחום הפצת היהדות במהלך החודש שחלף. בדרך כלל, אני הייתי זה שכתב את הדו"ח על הפעילות שלנו מטעם הנהלת הישיבה.

כתיבת דו"ח לרבי אינו עניין של מה בכך. כמה ימים לפני כתיבתו, התחלתי לחשוב ולשקול על מה בדיוק אדווח, וכיצד אכתוב זאת. כמו כן, לא סתם משרבטים מכתב לרבי במחצית השעה; צריך למצוא פרק זמן של

באמצע ההתוועדות אחד מזקני ונכבדי החסידים, והיה מברך את הרבי בשם כל החסידים כולם; אך לעולם לא תלמיד צעיר!

אבל אחר כך חשבתי לעצמי, "ומה בכך? הרי לא משנה בכלל מי אני! אברך את הרבי בשם הנהלת הישיבה."

"מצד שני", חשבתי, "האם אני רשאי לברך את הרבי בשם, כאשר לאמיתו של דבר אני פועל על דעת עצמי? עלי לבקש רשות!" כך התלבטתי והתחבטתי בתוך תוכי.

ידעתי שאם אבקש רשות, בוודאי יהיו דעות שונות וחלוקות, ואז אין סיכוי שהדו"ח יישלח לפני חג הפסח. "טוב", חשבתי לעצמי, "אחתום את המכתב בשם ההנהלה, כפי שאני נוהג תמיד, ואחר כך אוסיף ברכה בשמי".

"אבל, לא - זה לא יהיה מתאים! האם לא ישתמע מכך כאילו שהם לא מברכים את הרבי ביום הולדתו, אלא רק אני, התלמיד הצעיר?"

כך התרוצצו המחשבות במוחי הלוחך ושוב. הבוקר כמעט הפציע, ובסופו של דבר קיבלתי החלטה: כתבתי ברכה, ואחר כך חתמתי, "ההנהלה".

עם בוקר הזדרזתי לשלוח את המכתב, עוד לפני שמישהו יבקש לראות את הדו"ח, כפי שהיה קורה מדי פעם. התרוצצתי כל הבוקר כדי שכולם יתרשמו עד כמה אני עסוק בהכנות לפסח - עסוק מדי מכדי שאפשר יהיה להפריע לי.

חלפו שלושה שבועות. יום בהיר אחד הגיע מכתב מהרבי עבור ההנהלה. זו הייתה סיבה למסיבה - אותה מעטפת דואר אוויר דקה וכחלחלה, שעליה מתנוסס שמו של הרבי וכתובתו - 770 איסטרן פארקוויי.

בתוך המעטפה היו שני מכתבים מקופלים כל אחד בנפרד. זה היה דבר די נדיר. לפעמים קרה שאדם קיבל מכתב בן שני דפים, ששניהם מקופלים ביחד - אבל שני דפים שכל אחד מהם מקופל בנפרד?

בפנים היו שני מכתבים זהים. האחד ממוען להנהלה, והשני ממוען אלי אישית: "מאשר הנני קבלת

המכתב... ולקראת חג המצות, זמן חירותנו, הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה, הנני בזה להביע ברכתי לחג כשר ושמח ולחירות אמיתית, חירות מדאגות בגשם ומדאגות ברוח - בכל דבר המעכב בעבודת ה' בשמחה ובטוב לבב".

אבל, רק רגע! בסוף המכתב שלי, בתחתית הדף, היו עוד שתי שורות שהרבי הוסיף במיוחד: "תשואות חן על הברכות", כתב הרבי, "וכבר מלתיה אמורה בתורתנו הקדושה: 'ואברכה [ה', מקור הברכות] מברכך', בברכתו של הקב"ה, שתוספתו מרובה על העיקר".

זה היה כתוב שם במפורש, שחור על גבי לבן. לא האמנתי למראה עיניי. אני הרי לא הוצאתי אף מילה בכל הנוגע למה שעשיתי לשום אדם. איש לא ידע על כך; אבל הרבי ידע את מה שבסתר לבני! הוא הרגיש את חיבוטי הנפש שעברו עלי - פשוט מאוד, אין לכך כל הסבר אחר - ועל אף שאת הדו"ח חתמתי בשם ההנהלה, הוא ראה לנכון להוקיר באופן אישי את הברכות שכתבתי על דעת עצמי.

הרב אהרן אליעזר צייטלין ע"ה, שימש שליח של הרבי בעיר צפת, בה התגורר יחד עם משפחתו, קרוב לארבעים שנה. הוא רואיין באולפני 'המפגש שלי' בניו יורק בחודש אדר תשע"ב (2012).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ם (1980) — במכתב לאישה ששקלה להתפטר מתפקידה כמורה בגלל קשיים כלכליים, כתב הרבי כי ברור שהמענה למצבה הוא אדרבה - להמשיך בהוראה. ואפילו אם השאלה הייתה האם להתחיל בפעילות זו במצב דומה, הרי גם אז הייתה התשובה זהה. הסיבה היא שזכות חינוך הדור הבא ליהדות דוחה וגוברת על כל הקשיים שהיא עלולה להיתקל בהם.¹ ב' באלול

1 היכל מנחם, כרך א, עמ' קיז-קיט

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015